

τῶν ἐν Πάτμῳ ἀρχείων. Εἶνε δὲ λυπηρὸν, ὅτι, πιθανῶς ἵνα μὴ ὑπερεκτείνῃ τὸν ὄγκον τοῦ βιβλίου, εἰς τὰς σημειώσεις ταύτας ἔδωκε τύπον λίαν συνεσφιγμένον, ποιούμενος ὑπέρμετρον χρῆσιν ἐπιτιμήσεων οὐ μόνον ἐν ταῖς παραπομπαῖς, ἐν αἷς ἄλλως δὲν εἶνε πάντοτε ἀκριβεῖς καὶ πλήρεις οἱ ἀναγραφόμενοι τίτλοι τῶν βιβλίων, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ κειμένῳ τῶν σημειώσεων (οἷον ἐν σ. 141 σημ. 37: εὐρομεν ψυχαγωγ. ἐρμηνείαν τῆς Χριστομαθείας ταύτης γραφθεῖσαν ὑπὸ τινος τῶν μαθητ. τῆς σχολ.). Ἐν τέλει τοῦ βιβλίου περιλαμβάνεται ἀξιόλογον Παράρτημα, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς ἐκδίδει τὰ περὶ τῆς Πατριάδος σχολῆς πατριαρχικὰ σιγίλλια καὶ ἐπιστολάς πατριαρχῶν καὶ λογίων εἰς αὐτὴν ἀναφερομένας.

Πλὴν τῶν ἄλλων λίαν πρωτότυπον εἶνε τὸ μέρος τῆς συγγραφῆς τὸ πραγματευόμενον τὰ κατὰ τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας τῆς γλώσσης ἐν τῇ σχολῇ τῆς Πάτμου, ἣτις ἄλλως δὲν διέφερε πολὺ τῆς μεθόδου τῆς ἀσκουμένης ἐν τοῖς λοιποῖς ἑλληνικοῖς σχολείοις ἐπὶ τῆς τουρκοκρατίας. Τὸ θέμα τοῦτο ἀξίζει νὰ ἐλκύσῃ καὶ διὰ μακροτέρων τὴν προσοχὴν τῶν νεωτέρων ἡμῶν φιλολόγων καὶ παιδαγωγῶν χάριν λεπτομερεστέρως ἐξακριβώσεως τῆς παρ' ἡμῖν καθ' ὅλου ἱστορίας τῶν γραμμάτων. Ἀφθονον δὲ ὕλικόν πρὸς τοιαύτην μελέτην παρέχουσι οἱ πολυπληθεῖς κώδικες τοῦ δεκάτου ὀγδόου μάλιστα αἰῶνος οἱ ἐγκατεσπαρμένοι κυρίως ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐν Ῥωμανίᾳ. Οὐδέ θὰ περιορισθῶσι τὰ ἐκ τῆς μελέτης ταύτης πορίσματα εἰς μόνην τὴν γνῶσιν τῆς μεθόδου τῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς σχολείοις τῆς τουρκοκρατίας, ἀλλὰ θὰ δοθῇ ἀφορμὴ νὰ συσχετισθῶσι τὰ κατ' αὐτὴν καὶ πρὸς τὰ κρατοῦντα ἐν τῇ παιδαγωγίᾳ τῶν βυζαντιακῶν χρόνων, ἣτις παρέχει ἀνεκμετάλλεστον μέχρι τοῦδε ὡς τὸ πλεῖστον ἔδαφος ἐρεύνης.

Ἐξεδόθη ἐν καθυστερήσει τῇ 30 Νοεμβρίου 1911.

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ Η' — 30 'Ιουνίου 1911. — ΤΕΥΧΟΣ Β'.

Ο ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ΚΩΔΙΞ 524¹

102 (φ. 394). 'Ανεπίγραφα ἐπιγράμματα εἰς ἄγιον Μάρκον.

'Ἐχουσιν ὅλα ὧδε·

Καλεῖ σε, Μάρκε, Χριστὸς ἐξ Αἰγυπτίων
οἷς αὐτὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ πατρὸς λέγει·
φρουρᾶς γὰρ ἔνδον φῶς διαυγάζει μέγα,
πρὸς τὴν ἄνω δὲ Ναζαρετ μετανάγει.

Τοῖς σοῖς κρατίστοις προσπεσόντα σχοινία
ἔτειναν εἰς γῆν, Μάρκε, πρὸς Αἰγυπτίους,
πλὴν ἀλλὰ, σαρκῶν κὰν διεσπᾶσθη φύσις,
ὁστοῦν ὄμως σὸν οὐδὲ θροῖξ λείψει μία.

Εἰ Πέτρος ἐστὶ πέτρα τῆς ἐκκλησίας,
υἱὸν δ' ἐκεῖνος ἀγαπητὸν σε γράφει,
ναὶ καὶ σὺ ταύτης, Μάρκε, συνδέτης λίθος
Εὐαγγελίου τετραγωνίσας βίβλους.

103 (φ. 395). 'Ανεπίγραφον εἰς τάφον Τζουκανδύλη Γουδέλη.

'Ἐχει ὅλον ὧδε·

Καινός τις οὔτος τύμβος ὃν βλέπεις, ξένε·
τὰ βάθρα μὲν γὰρ δυστυχημάτων γέμει
ῦλην λαχόντα δάκρυα, στόνους, πόνους,
τὰ δ' ἔνδον ἄλλως εὐτυχεστάτως ἔχει
ὡς οἶα θησαύρισμα κακῶν μυριῶν.

¹ Συνέχεια καὶ τέλος ἐκ τοῦ Τόμου Η' σ. 59.

- Κρύπτει γὰρ ἄνδρα τὸν τόσον Τζικανδέλαν,
τὸν πανσέβαστον μυριαχῶς Γουδέλαν
ἐξ ἀξίας τὲ καὶ γεραφῶν χαρίτων,
οὐ καὶ παρ' αὐτῆς τῆς γεναρχίας κλέος.
- 10 Ἡ πατρομήτωρ καὶ γὰρ αὐτοῦ συγγόνη
Βοταγιάτη βασιλεῖ Νικηφόρῳ.
ἥς ἀξίον βλάστημα φυεῖν εὐρέθη,
οὐ κόσμος ἦν φρόνησις, οὐ γνῶσις ξένη,
οὐ χειλέων ἐδύζε γλυκάζων λόγος.
- 15 οὐ χεῖρας ὠραίζεν ἀνδρείας χάρις,
ὅς ἐρμαϊκῶν ἀγλαϊσμάτων γέμων
ἔπνει τὸν Ἄρην, πῦρ κατ' ἐχίθρων ἀπέπνει,
βουληφορεῖν θε δεξιὰν λαχὼν φύσιν
στρατηγετεῖν ἄριστος ἦν ἐν ταῖς μάχαις.
- 20 Τοιοῦτον αὐχῶν καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα
εἰς χεῖρα καὶ βούλευμα καὶ στραταρχίαν
ἐντεῦθεν αὐτὸν ἐγγράφει τοῖς γνησίοις
ἄναξ Μανουὴλ διπλοπόρφυρος κλάδος,
ὄν γῆς τετραμέρεια δεσπότην ἔγνω
- 25 χειρῶν κράτος ψήριξασα καὶ φρενῶν βάρος.
Πρὸς ἔννομον δὲ τοῦ βίου κοινωνίαν,
αὐτῷ συνάπτει Κομνηνὴν Εὐδοκίαν,
Θεοδώρας ὄρπηκα βλαστοῦ πορφύρας,
ἐξ αὐτάνακτος Αὐσόνων Ἀλεξίου.
- 30 Καὶ σώματος μὲν παγκάλην εὐπλαστίαν
πλουτοῦσαν ὡς ἄγαλμα φύσεως μέγα
καὶ ψυχικῶν δὲ καλλονῶν ἀποκρύφῳ
φαιδρῶς διαπρέπουσιν ἐν λαμπηδόσιν,
ἀρχαῖς δὲ χωρῶν λαμπρύνει πολυψέθοις
- 35 ἔχων παρ' αὐταῖς καρδίας ταῖς ἀγκάλαις.
Ἄλλ' ὦ ρέων ἄστατε, παμφάγε χρόνε,
ὦ καρπὲ θνητότητος ἀρχαίου ξύλου,
ἀνθεὶ μὲν αὐτὴ καὶ δοκεῖ θάλλειν ὅσον
ὡς ἄμπελος φοίνικι συρριζουμένη,
- 40 πλὴν ἀλλὰ βότρυς οὐκ ἀπ' ἀμφοῖν ἐξέφυ,

νόσοις τρυχωθέντος **δε** τούτοις δυσφόροις
 τέλος στερεΐται τῆς καλῆς συμψυχίας,
 τῶν ἀμφίων **δε** συγκληθεΐσα γνώφω,
 δείκνυσι λυπῆς ἔγχυθὲν ταύτη σκότος.
 45 τρυγῶν **δε** φιλόμεινος ἐκλειψυμένη
 ἀείδακρος οἶει τὸν παρέρποντα χρόνον.
 Τοιοῦτος οἶτος τύμβος ἀλγεινῶν ὄλος.
 Σὺ δ' ἀλλὰ θρονῶν τὴν ταχύφθαγον φύσιν
 εἶχου πλεόν σχεῖν τὸν λυθέντα πρὸς κόνιν
 50 σκίνωμα τρυφῆς τὴν ἀείζωον χλόην.

104 (φ. 40^a). «Διδασκαλία σύντομος καὶ σαφειστάτη περὶ τε τῶν
 δέκα κατηγοριῶν καὶ τῶν προτάσεων καὶ τῶν συλλογισμῶν περὶ ὧν
 τῆς προδιδαχθεὶς εἰς πᾶσαν μὲν μᾶλλον ἐπιστήμην καὶ τέχνην, ἐξαί-
 ρέτως δὲ εἰς ῥητορείαν εὐκόλως ἔμπορεύεται. Τοῦ ὑπερτίμου κυροῦ
Μεγαλ τοῦ Ἑλλοῦ».

Ἄρχ. Ἐπειδὴ τισὶν οὐκ οἶδ' ὅθεν εἶπειν.

105 (φ. 45^b). «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χαιρετισμοῦ». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Πλάνη γυναικός, ἠδονῆς γεῦσις ὄφης.

106 (φ. 45^b). «Εἰς τὴν Ἰπαπαντήν».

Ἄρχ. Ὁ μὲν Δανιὴλ τὴν θεοῦ δόξαν βλέπων
 ὄρᾳ παλαιὸν ἡμερῶν ἐπὶ θρόνου.

107 (φ. 45^b). Ἐτερον ἀνεπίγραφον. Στίχοι 20.

Ἄρχ. Πολλὰς μὲν ἔσχον δωρεῶν ὕλας, κόρη.

108 (φ. 45^b). «Εἰς τὸ στέμμα τοῦ κυροῦ Ἀλεξίου δωρηθὲν αὐτῷ
 παρὰ τοῦ πρωτοσεβαστοῦ».

Ἔχει ὅλον ὠδι·

Προτείνει ... μὲν ὑψόθεν σοι τὸ στέφος,
 Ἀλέξιε, βλάστημα τριπλῆς πορφύρας,
 ἢ τοῦ θεοῦ χεῖρ' τοῦτο δ' ἐντίθησί σοι
 ὡς κληρονόμῳ τοῦ προπαπῶου κράτους

5 πατήρ σὸς ἀναξ Μανουὴλ αὐτοκράτωρ,
 κοσμοῦσι δ' αὐτὸ μαργάρους τε καὶ λίθοις
 πίστις, πόθος, δούλωσις ἀκραιφνεστάτη
 πρωτοσεβαστοῦ πρωτοδεσπιαρίου.
 Εἶν δὲ τῷ τεκόντι καὶ στέψαντί σε
 10 χρόνοις τε μακροῖς εὐθετεῖν σοι τὸ στέφος
 καὶ βασιλικοῖς ἐγκαθιστάνειν νόμοις.

109 (φ. 456). Ἀναπίγραφον εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ κοσμηθεῖσαν
 χρυσῷ ὑπὸ Μαρίας τῆς συζύγου Μανουὴλ Κομνηνοῦ.

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Ἐκ σοῦ μὲν ἡμῖν χαρίτων πολυτρόπων
 ἀνεστομώθη μυριόκρουνος βρύσις,
 πηγὴ θεοσφράγιστε τοῦ ζῶντος λόγου,
 πολλῶν δ' ἀγαθῶν ἀνεώχθησαν πύλαι
 5 ὁδὸν διατρίβουσι τοῦ κάτω βίου,
 ἔμψυχε Χριστοῦ παμβασιλέως πύλη.
 Τὸ πᾶν δὲ βραχεῖ συμπερικλείσαι λόγῳ,
 τὴν εὐμένειαν ἐβράδευσας πλησμίαν
 τοῦ πορφυρανθοῦς Αὐσόνων βασιλέως
 10 πιστοῦ Μανουὴλ, πᾶσι φρικτοῦ βαρβάρους.
 Πρὸς ταῦτά σοι τίς¹ ἀντιτάλαντος χάρις;
 Πλὴν ἀλλὰ δεῖγμα πίστεώς τε καὶ πόθου
 δέδεξο τοῦ σοῦ χρύσειον κόσμον τύπου,
 ὃν πρὸς θαλάσσας δωρεῶν σῶν σταγόνα
 15 ἰταλοφυῆς Μαρία σοι προσφέρειω.
 Καὶ νῦν μὲν ἐν γῆ σὴν χάριν πάλιν βρῦε,
 τέλος δ' ὑπανοίξασα τῆς Ἐδέμ πύλας
 δειχλόου γῆς ὁδὸς, κόρη, βλέπειν ὕδωρ.

110 (φ. 46^a). «Ἐπί τοῖς εἰκονισθεῖσιν ἐν τῷ προπυλαίῳ τῶν
 Ἁγίων τεσσαράκοντα».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Τροχοῦ φορὰ χρόνου μὲν ἀστατουμένη

τίς

στοᾶς τὸ κάλλος ῥυτιδῶθέν δεικνύει,
 ἀδελφικὸς πόθος **δε** μὴ γηρῶν χρόνῳ
 τοῦ Συροπώλων ἐκ γένους Γεωργίου
 5 αὐθις νεουργεῖ καὶ τὸ γῆρας ἐξάγει,
 δικαιοσύνης ἥλιον γράφων μέγαν
 τὸν ἐκ σελήνης ἐκφανέντα παρθένον
 τεσσαρακοντάδα τεσσαρακοντάδε λαμπρῶν ἀστέρων
 μαρτυρικοῖς ὕδασιν ἐκλαλουμένων
 ἐξάνθρακωθέντων **δε** πυρὶ καμίνου
 καὶ νῦν πολούντων αἰθέρος πρὸς τὰς πτύχας.
 Πᾶς γοῦν παράγων, ὡς Δαυὶδ ψάλλον γράφει,
 σκηνοῦν ἐπεύχου τοῦτον εἰς ζωῆς ὕδωρ
 κατατροφῶν τε τῆς ἀειδρόσου χλόης.

111 (φ. 46^α). α' Ἐπὶ τρικλίνῳ νεουργηθέντι χάριν τραπέζης τῶν
 μοναχῶν παρὰ τοῦ βασιλέως κῦρ Μανουὴλ ἔνθα εἰκονίσθησαν σὺν
 αὐτῷ καὶ ὁ πάππος αὐτοῦ βασιλεὺς κῦρ Ἀλέξιος καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ
 βασιλεὺς κῦρ Ἰωάννης καὶ ὁ Βουλγαροκτόνος κῦρ Βασίλειος.

*Ἐχει ὅλον ὧδε·

*Ἄν εἶχε κραυγὴν καὶ δομημάτων φύσις,
 πάντως ἂν εἶπεν ἡ μονὴ τοῦ Μωκίου
 τοῦ καὶ θύτου πρὶν καὶ τυθέντος ἐν τέλει
 Σαμψῶν τῆ πηγῆς μυριοκρούνου μύρου
 5 ὡς ἐπλασαν με χεῖρες αὐτοκρατόρων.
 Καὶ γὰρ τετρακτὺς ὧδε τῶν βασιλέων
 γραφεῖσα τοὺς βλέποντας εἰς μνήμην ἄγει
 ὡς πρῶτα μὲν σκῆνωμα τῶν μονοτρόπων
 δείκνυσι Βασίλειος αὐτὴν αὐτάναξ,
 10 ὃς Βουλγάρων μάχαιραν ἠκονημένην
 ἤμειψεν εἰς ἄροτρον ἀστέκτω κράτει,
 Ἀλέξιος δὲ Κομνηνὸς περσοκτόνος
 εἰς κοινὸν αὐτοὺς ἐγκαθιστάνει βίον,
 ζωαρκὲς ἅπαν ἀφθονωτάτως νέμων,
 15 Ἰωάννης τούτου **δε** παῖς ἐκ πορφύρας
 ὁ Σκυθοπερσόλεθρος οὐ λήγει βρύων

εὐεργεσιῶν μυριοτρόπους λύσεις.

Βλαστής **δε** τούτων Μανουὴλ αὐτοκράτωρ
πορφυροθαλάσσης οὐ μόνον κλήσιν τρέμει

20 Παίων. Ἰταλός, Δαλματίας, Πέρσης, Σκύθης
καὶ γὰρ τετραμέρεια πλουτεῖ δεσπότην,
εἰς πολλαπλοῦν μὲν τὰς δόσεις προσαιξάνει,
ἄωροβρυτῶν ἀπαυστα τοῖς μονοτρόποις.

25 τῶν δωρεῶν δὲ τὰς ὠκυρόους φλέβας
ἀειδρυτοῦσας ἐμβραβεύων τῷ χρόνῳ
χρυσσοφραγίστοις συμφραγνὺς τοῖς θριγγίσις,
ναοῦ τόσῃν στέγῃν **δε** κατφραγμένην

λίτραις ἑκατὸν ἀντερείδει χρυσίου,
βάθρων δ' ἀπ' αὐτῶν τοῦτον ἰσθῆ τὸν ὄμον.

30 ὡς **ἄν**, ὅτε χρὴ τὴν φύσιν τῶν σωμάτων
λύειν τι μικρὸν τῶν θεαρέστων πόνων,
τράπεζαν ἀρτύωσιν ἐν τούτῳ μίαν
εἰς ἀγάπης σύνδεσμον, εἰς ψυχῆς κρασίον.

Ἄνθ' ὧν θεὸς κράτος μὲν αὐτοῦ κρατῶναι,

35 οἰκουμένης δοίη **δε** τὴν μοναρχίαν
ὡς σκῆπτρα θήσει παλάμαις Ἀλεξίου
τοῦ πορφυρανθοῦς ἀρτιβλαστήτου κλάδου,
εἰρηνικὴν φέροντα πάντοθεν βάσιν
μεθ' ἡλίους γέροντος εὐτυχοῦς βίου.

40 ὡς παντάναξ δὲ συγκατατάξαι τέλος
τοὺς βασιλεῖς εἰς βασιλείαν μίαν
αὐτοῦ τραπέζης προσλαβὼν δαιτυμόνας.

112 (φ. 46^b). «Εἰς ἐγκόλπιον ἔχον μέρος τοῦ ἁγίου λίθου ἐν ᾧ
μετὰ τὴν ἀποκαθήλωσιν ἔθετο τὸν Χριστὸν ὁ Ἰωσήφ καὶ μέρος τῆς
σπάθης τοῦ ἁγίου Γεωργίου».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Στέρνοις φέροντι τμημα, Χριστὲ, τοῦ λίθου,
ἐν ᾧ νεκρὸν σμύρνη σε σινδῶν συνδέει
καὶ μάρτυρος σου τῆς σπάθης Γεωργίου
Κωνσταντίνῳ σὺ συμμάχει Μονομάχῳ.

113 (φ. 46^δ). «Εἰς εἰκόνα κοσμηθεῖσαν τῆς ἁγίας Θεοτόκου». Στ. 24.

Ἄρχ. Τοῦ σοῦ μὲν ὕψους ἄξιον κόσμου, κόρη

.

σὸς οἰκέτης αἰτῶ σε Ἰσγέρος Λέων
πάμπου σεβαστοῦ παγκλεοῦς προηγμένος,
πατρός δὲ λαμπροῦ πρωτονωδελλισίμου
λατινογλώσσου ἐκμεταφράζων φράσεις.

Σὺν Εἰρήνῃ δὲ τῇ βοηθῶ τοῦ βίου,

ἧς ἰάσεται τοῦ γένους ἀρχηγέται. . .

Τελ. τρυφῆς παρ' αὐτὴν τὴν δειδλαστον χλόην.

114 (φ. 46^δ) «Ἐπὶ τάφῳ τινὸς γυναικὸς αἰφνιδίως θανούσης διὰ
κυνάγχης».

Ἐχει ὅλον ὠδε:

Τερψθεὶς Ἀδάμ φάρυγγα καρπῷ τοῦ ξύλου
θάνατον εὔρεν ἠδονῆς πικρὸν τέλος,
ὄν κλῆρον ἐκλέλοιπε τοῖς ἀπεκτόνοις¹.

Ἰωάννου γοῦν Ἀρετὴ συνευνέτις

5 κουροπαλάτου τοῦ Κλαυδίουπολίστου,

ὄν γνῶσις ὠκείωσε καὶ πίστις πόθου

πρωτοσεβαστῷ πρωτοβεστιαρίῳ

αἰφνιδία φάρυγγος ἐκλείπει νόσφ.

Ὁ δ' ἐξεγείρει τοῦτον αὐτῇ τὸν τάφον,

5 δάκρυσι πυκνοῖς λατομήσας τὸν λίθον.

Σὺ δ' ἄλλ' ἐπέυχου τῇ παρελθούσῃ ξένε,

καρπὸν τρυγᾶν ἀφθιτον.²

115 (φ. 46^δ). Ἐπὶ πατελίῳ χρυσῷ γεγονότι παρὰ τοῦ σεβαστοῦ
τοῦ Καλαμάνου καὶ δοθέντι τῷ ἁγίῳ ἡμῶν βασιλεῖ [ἔχοντι] εἰκονι-
σμένα διάφορα κατὰ [βαρβάρων;] τράπαια». Στίχοι 22.

Ἄρχ. ἐκ Δαυιδ προσλαμβάνειν

κράζει Μανουῆλ αὐτάνακτος τὸ κράτος

.

¹ ἀπεκτόνοϊς

² Τὸ τέλος τοῦ στίχου ἀμυδρὸν μέχρις ἀφανείας.

..... φας σεβαστός Δουκόπαις

116 (φ. 47^α). «Ἐπιμερισμοὶ σὺν θεῷ τοῦ Ψαλτῆρος ἀπὸ φωνῆς Γεωργίου διδασκάλου τοῦ ἐπίκλην **Χοιροβοσκοῦ**».

Πολλὰ τὰ κενὰ ἐν μέσῳ τῷ κειμένῳ ἕνεκεν ἀφανείας τῶν οἰκειῶν χωρίων ἐν τῷ ἀντιβολαίῳ, καθ' ἃ φαίνεται.

117 (φ. 88^α). «**Νουθεσίαι Ἰγνατίου καὶ Βαθρικήου**».

Ἐνδεκα ἐν ὄλῳ τετράστιχοι μῦθοι, ὧν ὁ πρῶτος ἄρχεται

Χηλῆ ἑβροῦς πατεῖτο βατράχου τέκος.

Προηγείται δὲ τοῦ πρώτου τούτου μύθου τὸ ἐπιμύθιον Μεγίστοις μὴ συνεκτείνεσθαι.

118 (φ. 88^α). «**Τοῦ Βουλγαρίας [Θεοφυλάκτου]** εἰς τὸν φιλολογώτατον Ἀαρὼν κεκαθικότα αὐτὸν εἰς τὴν τένταν αὐτοῦ».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Σκηνῆς Ἀαρὼν τῆς πάλαι προεστάτει
λειτουργὸς ὧν ἕναιμος ἐκ τῶν θυμάτων.

Σκηνὴν δὲ νῦν ἐπηξεν Ἀαρὼν νέος
εἰς ἣν καλῶν ἅπαντας ἐνδεεῖς στέγος

5 θύει τὸ φιλάνθρωπον ἀγνὴν θυσίαν

ζωοῦσαν, οὐ σφάττουσαν οὐς ἂν προσλάβοι

φ. 88^α || Ὁ γὰρ λόγος δέδωκεν αὐτῷ τὴν χρίσιν,
οὐ νεκροποιὸς δ' ἐστὶν ὃν χρίει λόγος.

119 (φρ 88^α). [**Τοῦ αὐτοῦ**] «Ἐτεροὶ».

Τὴν σαρκικὴν γέννησιν Ἀαρὼν πάλαι

ἐξ Ἀβραάμ ἐσχηκε τοῦ φιλοξένου·

ὁ νῦν δ' Ἀαρὼν τῷ φιλοξένῳ τρόπῳ

σκηνῆς ἑαυτοῦ πάντας ἐνδον εἰσάγων

5 ἐξ Ἀβραάμ ἐσχηκε τὸν κρεῖττω τόπον.

120 (φ. 88^β). [**Τοῦ αὐτοῦ**] «Εἰς μοναχὸν Μουζάλωνα σιωπῶντα».

Ἐγράφη τὸ πρῶτον χολῆ εἶτα δὲ τὸ ο διωρθώθη εἰς ἐρυθρὸν π.

Ἔχει ὄλον ὦδε·

Σιγῆς, πάτερ βέλτιστε, μηδέν μοι γράφων.
 Εὐ δρῆς· σιῶπα· καὶ γὰρ ἐξ ἐπωνύμου
 ἀφωνος ἰχθίς καὶ δοκεῖς καὶ τυγχάνεις.

121 (φ. 88^a). Γνωμικὰ ἀνεπίγραφα.

Τὰ πρῶτα εἰς πεζὸν λόγον, ὧν τὸ πρῶτον ἔχει ὦδε· Αἱ σωμα-
 τικαὶ ἀπολαύσεις πλέον τὸ ὀδυνηρὸν ἔχουσι τοῦ ἠδέος.
 Φαίνονται δὲ γεγραμμένα κατὰ τὰς ἀλφαβητικὴν τῆς προεχούσης
 ἐν τῷ κειμένῳ λέξειως (ἀπολαύσεις - ἀῆρ - ἀριστον - ἀπόλαυσι.
 Εἶτα δ' ἐπὶ τρεῖς γινώμικα ἐκ τριῶν ἢ πλειόνων στίχων, γεγραμμένα
 κατὰ τρεῖς σελίδας καὶ ἐν τάξει ἀλφαβητικῇ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ ω.
 Τούτων τὸ πρῶτον ἀρχεται ὦδε·

Ἄει γε, ὡς ἔοικεν, αἱ περιστάσεις.

Ἐν τῇ ὥφ περί τὸ μέσον τῆς σελίδος **Θεολόγου, Αἰσώπου,**
Βαβρίου.

122 (φ. 89^a). «Στίχοι τοῦ γεγονότος χαρτοφύλακος νομοφύλακος
 πρώτου τῶν Βλαχερνῶν καὶ πρωτοσυγκέλλου κυροῦ **Θεοδώρου**
 τοῦ **Βαλασμῶν**, μετὰ δὲ τινα χρόνον καὶ πατριάρχου Ἀντιο-
 χείας εἰς τὸν Ἰωσήφ ἀπογυμνούμενον τὴν αἰσθητὰ παρὰ τῆς γυναι-
 κὸς τοῦ Πεντεφρῆ ὡς ἐρωτομανούσης». Στίχοι 7.

Ἄρχ. Ἡ σωφροσύνη, κἂν κυίσκη λικρίαν.

Ἐξεδόθη ὑπὸ *Horna* Die Epigramme des Theodoros Bal-
 samon ἐν τοῖς Wiener Studien Τόμ. ΚΕ' (1903) σ. 178 ἀρ. I.

123-160 (φ. 98^a). [Τοῦ αὐτοῦ] Ἄλλα ἐπιγράμματα. Μεταξὺ
 τούτων καὶ τὰδε·

α' (φ. 90^b). «Εἰς τάφον τοῦ σκευοφύλακος κῦρ Ἰωάννου τοῦ
 Ἁγιοφλωρίτου¹».

Ἄρχ. Ὅσα θεὸς γέγραφεν εἰς λίθων πλάκας.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 186 ἀρ. XV.

β' (φ. 91^a). «Εἰς εὐνουχοπούλου».

Ἄρχ. Μυρμηκοφύες ἐνδεδυμένος δέμας.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 187 ἀρ. XXI.

¹ Ὁ *Horna* παρανέγνω ἀγίου Φλωρίτου.

γ' (φ. 91^α). «Εἰς ἐπικέρνην μακρὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐνουχοπούλου».

Ἄρχ. Γιγαντοφυῆς ἐνδεδυμένος δέμας.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 188 ἀρ. XXII.

Εἶτα δ' ἐν συνεχείᾳ τὰ εἴης:

δ' (φ. 91^α). «Στίχοι ἐκδοθέντες τῷ εὐνουχοπούλῳ».

Ἄρχ. Κρίθινον ἄρτον οὐκ ἔσθουσι τὰ βρέφη.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 188 ἀρ. XXIII.

ε' (φ. 91^α). «Εἰς ἀγίαν εἰκόνα τοῦ ἀγίου Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου».

Ἄρχ. Ἐγκάρδιον πῦρ ἀστραπηφόρου πόθου.

Ἴδε *Horna* ἐθ' ἀν. σ. 188 ἀρ. XXIV A.

ς' (φ. 91^α). «Εἰς τὴν αὐτὴν ἀγίαν εἰκόνα».

Ἄρχ. Πῦρ δρόσος δύσμαχον αὐχοῦσι κράσιν.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 189 ἀρ. XXIV B.

ζ' (φ. 91^α). «Εἰς τὸ εὐνουχόπουλον».

Βλέπω σε, τέκνον, μὴ τρέμοντα τὴν μάχιν,

Ἄντιλαβοῦ μοι καὶ νίκη[ς] σῆς¹ τὸ κλέος

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 190 ἀρ. XXV.

η' (φ. 92^α). «Εἰς τὸν θεῖον ναὸν τοῦ οἴκου² τοῦ λογοθέτου τὸν ποτέ³ ὄντα λουτρόν».

Ἄρχ. Πίστις μελιτώσασα πηγῶν πικρίας.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 190 ἀρ. XXVI.

θ' (φ. 92^α). «Εἰς τὸν ἱστορηθέντα βασιλέα κῦρ Ἰσαάκιον ἐντὸς τοῦ ἀγίου λούματος τῆς ἀγίας Θεοτόκου τῆς Ὁδηγητρίας».

Ἐχει ὅλον ᾧδε:

Τὸ σφαιροειδὲς τοῦτο θερμοκεντρίον
λόγος μὲν οὐράνωσεν αὐτοκρατόρων,
χρόνος δ' ἀπημαύρωσεν ἀπαντοφθόρος⁴.

¹ νίκησῆς Γραπτίον νίκης σῆς. Ὁ *Horna* ἐξέδωκε νίκης ἦς, οὐδὲν σημειόνων περὶ τῆς γραφῆς τοῦ κώδικος.

² Ὁ *Horna* παρέλειψε τὰς λέξεις τοῦ οἴκου.

³ Ὁ *Horna* γράφει τὸν ποτε.

⁴ Ἡ λέξις ἀπαντοφθόρος ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ Βαρβαρινοῦ κώδικι ὁ παντοφθόρος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ ἐνῆτω στίχῳ τοῦ κατωτέρω ὑπ' ἀρ. ιζ' ἐπιγράμματος ἐν σ. 94α τοῦ κώδικος.

κἄν γὰρ Σολομώντειον εἶχεν ἄψιδα,
5 πηγὴν Σιλωὰμ ἀπὸ θερμοῶν ὑδάτων,
καὶ θαυματουργόθρυτον ἐν νόσοις φρέαρ,
ἀλλ' ὁ βριαρὸς θυμολευστήσας χρόνος
ἀπραξίας χάλαζαν οὐ μετρουμένην
τὰς ῥυπτικάς ἔπαυσεν αὐτῶν δυνάμεις·
10 οὐκ ἦν γὰρ, ὡς εἰκεν, ἀγγέλου χάρις,
τὴν ψυχροποιὸν ἐξάγουσα κακίαν
καὶ θερμοποιὸν εἰσάγουσα χρυσίον.
Οὕτω δὲ τούτων δυστυχῶς πεπραγμένων,
ἔδει τὰ πεμπέλια τοῦ χρόνου θράση
15 ὥσπερ τὰ ταντάλεια συμπάσχειν πάθη
καὶ τὰ φονευτήρια τῶν νόσων βέλη
ὡς κοσμοσωτήρια συντρέχειν πάλιν.
Ἐξῆλθε λοιπὸν ἐκ Σιών σωτηρία
πιστὸς βασιλεὺς ἀλλήλων πρωτοστάτης,
20 οὐ τόξα χαλκᾶ καὶ σιδηρᾶ συντροῖδων,
ὥσπερ κατεσπάθῃσε τὴν τυραννίδα,
ἀλλὰ ποταμοὺς ὑπομετρῶν χρυσίου
καὶ τὰς παλαιὰς ἐκπλύνων λιθηρέδας.
Λούσασθε τοίνυν, καθαροὶ γίνεσθέ μοι
25 καὶ πᾶσαν ἐκδύθητε αἰσχροπραξίαν.
Ζωὴν πολυχρόνιον αἰτήσασθέ μοι
τῆς βασιλικῆς ἀγγελοπροστασίας.

Ἐξίδωκα μετὰ τινων ὀλίγων διαφορῶν ἐκ τοῦ Βαρθερινοῦ κώδικος 74 τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ τοὺς μόνους ἐν αὐτῷ πωζομένους δώδεκα πρώτους στίχους ἐν Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Ζ' σ. 484. Τὸ δὲ ὅλον ἰξιδωκεν ἰό *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 190 ἀρ. XXVII.

ι' (φ. 92^α). «Εἰς τυπικὸν τῆς μονῆς τοῦ σεβαστοῦ καὶ προκαθημένου κῆρ Ἀνδρονίκου Ῥογερίου τῆς λεγομένης Χρυσοκαμαριωτίσσης».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Οὐράνιον μὲν ἀκτινοτρόφον πόλον
ἢ παντοποιὸς οὐράνωσεν οὐσία,
κατάστερον δὲ σατανοκτόνον δόμον
καὶ πλουτοποιὸς δημιουργεῖ πολλάκις

5 Ὅθεν σεβαστὸς Ἀνδρόνικος, οὐ γένος
 ἐστὶ περιδότητον ἐκ Ῥομερίων
 ὡς μὲν στύλον αἰῶζοντα τοὺς πλανωμένους
 μονὴν ἀνεστήλωσε τοῖς μονοτρόποις,
 ὡς δὲ πλάκας γράφουσιν ἀγίους νόμους
 10 ἔδακτυλογράφησε πατέρων τύπους.

Ὅσοι τὸ λοιπὸν ἠξιώθητε βλέπειν
 στύλου νοπτῷ φωταγωγούς λαμπάδας
 καὶ κτιτορικάς τυπικογράφους πλάκας
 μὴ συντριβῆναι τὰς πλάκας εὐχεσθέ μοι
 15 τῇ μοσχοποιῷ τοῦ νόμου παραβάσει
 Οὕτω γὰρ ἂν λάβοιτε καὶ γῆν πραέων
 σωτηρίαν βρῖθουσιν, οὐ κόκκων στάχυς.

*181 *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 191 ἀρ. XXVIII.

ια' (φ. 92^b). «Εἰς ἄγιον Δημήτριον εὐρεθέντα παρὰ τοῦ βασιλέως
 εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποστάτου Σθλαβοπέτρου».

Ἐχει ὅλον ὧδε·

Μαρτυρικὰ στέμματα καὶ νίκης γέρα
 καὶ δοξοποιούς τῶν ἀθλητῶν μανδύας
 ἢ τὸ Χερουθίμ καὶ Σεραφίμ ὑφαίνοι
 ἢ παντοποιὸς ἀποχαλκεύσοι λόγος.

5 Οὗτος γὰρ ἀκίβδηλον ἐστὶ χρυσίον,
 ἄργυρος ἄγνος κατὰ τὴν ψαλμωδίαν,
 ἀνθρωπίνη δὲ πλουτοφανὴς παλάμη
 ἀδυνατεῖ σκάμματα μετρεῖν μαρτύρων
 καὶ χρυσοδιψᾶν ἀνταμοιβὰς ἀξίας.

10 Ὅθεν σε, Δημήτριε, μαρτύρων κλέος,
 θετταλικὴ πάγχρυσε φωτολυχνία
 καὶ κοσμικὴ πάμπλουτε θαυματουργία,
 οὐρανοβασίλειον αὐχοῦντα κράτος
 ἀδυνατῶ στέμμασι μαρτύρων στέφειν.

15 Φθαρτὸς γὰρ εἰμὲ καὶ γενεᾶς οὐσίας,
 κἂν ἀγγελικὸν σεμνύνῃ με σαρκίον,
 κἂν σύντροφος τρέχῃ με τοῦ μένουσ κνίδῃ,
 κἂν βασιλικὴν ἐνδέδυμαι πορφύραν.

κάντεῦθεν εἰς πλοῦν δεῦτερον, τὸ τοῦ λόγου,
 20 τὴν εὐχαριστήριον ὀλκάδα τρέπων
 φωτί σε μικρῶ τὸν γίγαντα λαμπρύνω.
 Εὐρών σε καὶ γὰρ ἐν σκότει κεκρουμμένον
 ἀποστατικῆς λιθοκαρδίου τύχης
 ὡς ἐξ ἄκανθῶν εὐθαλέστατον ῥόδον,
 25 ὡς ἐκ λίθου λάμποντα λυχνίτην λίθον,
 ὡς ἐκ πέτρας πότιμον ἀνθρώποις ὕδωρ
 ζῆτῶ σε καὶ ποθῶ σε τὸν μαργαρίτην.
 Οὕτω δὲ πλουτίσας σε προστάτην μέγαν
 ἐν ταῖς κατ' ἐχθρῶν συμπλοκοστρατηγίαις
 30 οὐκ ἰδιοῦμαι τὴν χάριν ὑπὸ φθόνου,
 οὐκ ἐν μεδίμνῳ συγκαλύπτω σε σκότους,
 ἀλλ' εἰς κεφαλὴν Ἰωνίας τίθημί σε,
 πάση δὲ φυλῇ παραμετρῶν τὴν χάριν
 στηλογραφῶ σοι τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων
 35 εἰς τὰς νοπτὰς τοῦ παραδείσου πύλας
 καὶ κοσμοποιῶ τὸν λύχνον τῆς ἐσπέρας
 εἰς οὐρανοκρότητον αὐτολυχνίαν.
 Αὐτοκράτωρ γέγραφε πιστός σοι τάδε
 ἀναξ Ἰσαάκιος αὐσονοκράτωρ

40 ἐξ Ἀγγελικῆς ὀσφύος κατηγμένος.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 192 ἀρ. XXIX.

ιβ' (φ. 92⁶). «Εἰς ἀπλαδαρέαν¹ πατριαρχικοῦ κελλίου ἔχουσαν σταφυλάς». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Γεῦσις ξύλου πίδακας ἀντλεῖ θανάτου.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 103 ἀρ. XXX.

ιγ' (φ. 92⁶). «Εἰς νερατζιάν² τῆς μονῆς [τῶν] Ἀργυρῶν³ καυθεῖ-
σαν ὑπὸ χειμῶνος».

Ἔχει ὅλον ὠδε·

Τοὺς ἀπὸ φυτῶν ἐσχάτους βεβλαμμένους

¹ Ὁ *Horna* παρανίγνω ἀναδενδράδα.

² Ὁ *Horna* παρανίγνω νέραντζαν.

³ Ὁ *Horna* ἀνίγνω τοῦ ἹΑργυροπώλου γράφων ἐν ταῖς κριτικαῖς σημειώ-
σιν ἀργυρῶ *surra* ας. ν π.

προπατόρων ἔβλαψε γαστρομαργία,
 φυτὸν γὰρ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὴν φύσιν
 οὐκ ἔστι κακὸν οὐδὲ πρὸς βλάβην ῥέπει.

5 Τί γοῦν παρῶν, κάκιστε χειμῶν, ἐνθάδε
 πρὸς φυτὸν ἐξέτεινας ἀδίκους κόρας
 καὶ κατὰ γῆς ἔρριψας αὐτοῦ τοὺς κλάδους
 καὶ κατὰ γοῦν τῆθικας αὐτοῦ τὴν χάριν;
 Ἔοικεν αὖν, ὡς ἔοικεν, ὡς φθόνου ξίφος

10 τὴν χάριν ἐξέτιλλεν αὐτοῦ προσφάτως.
 φ. 93, φυλλοκτόνος γὰρ, οὐ φυτοκτόνος τρέχων
 τὸν ζωδιακὸν αὐχένα τοῦ Τοξότου
 ἔσπευδες αὐτῆς ἐκτεμεῖν τὰς φυλλάδας·

15 καὶ ἀνθολευστοῦσαν¹ σε καρπίμοις λίθοις
 καὶ κατακεντοῦσαν σε φυλλάδων βέλει,
 οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν μάχην καταρτίεις,
 ἀλλὰ βοηθὸν λαμβάνεις στεγανόπῶν²

20 τὸν ἀρκτικὸν κρύσταλον ὡς λίθον μέγαν
 κάντεῦθεν ὡς ἄκανθαν ἢ φαύλην κνίδην
 τὴν ψυχαγωγὸν τῆς μονῆς ταύτης ὄρῳσον
 νιφάσι λεπταῖς καταπιμπρᾶς ἀδίκως.
 Ἄλλὰ, ψυχρὸ κρύσταλε καὶ γέρον φθόνε,
 καὶ χειμερινὴ παγετοξυμμαχία,

25 τὰ πολλὰ μὲν φαίνοισθε κατεπληρμένοι.
 Ὅσον γὰρ ἤδη τοῦ φθόνου τὰς νιφάδας
 ἑαριναὶ σδέσουσι λαμπαδουχίαι
 καὶ στρατιάς κρύψουσιν ἀμνησικάκων³
 καὶ τοῦ φυτοῦ λάμψειεν ἡ χάρις πάλιν.

¹ Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 193 ἄρ. XXXI.

ἰδ' (φ. 93^α). «Στίχοι γραφέντες εἰς τὸ διὰ τοῦ λίθου ἰδικτον τοῦ
 κυρωθέντος δόγματος παρὰ τοῦ βασιλέως κύρ Μανουήλ καὶ ἀναστη-
 λωθέντος ἐντός τῆς ἀγιωτάτης τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας».

¹ Ὁ *Horna* παρανέγνω λιθολευστοῦσαν.

² Ὁ *Horna* ἐπιώρθωσε στεγανόπουν, οὐδὲν σημειώσας.

³ Ὁ *Horna* διαίρησεν αὐτὴν ἀμνησικάκων, σημειόνων τὴν γραφὴν τοῦ κωδίκου.

- Ἄρχ. Ὁ λίθος οὗτος λυχνίτης ἐστὶ λίθος.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 194 ἀρ. XXXII.
 ιε' (φ. 93^b). «Στίχοι γραφέντες εἰς εἰκόνα τῆς ἁγίας Θεοτόκου
 κρεμασθεῖσαν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Τρύφωνος».
 Ἄρχ. Φῶς ἡλιακὸν οὐκ ἀποκρύπτει νέφος.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 196 ἀρ. XXXIII.
 ις' (φ. 93^b). «Εἰς τοπικὸν γυναικείας μονῆς».
 Ἄρχ. Τὴν μωσαϊκὴν καταφωτίσας τρίβον.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 196 ἀρ. XXXIV.
 ιζ' (φ. 93^b). «Εἰς τὸν ἅγιον Τρύφωνα».
 Ἄρχ. Τῶν μαρτυρικῶν κατατροφῆσας πόνων.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 197 ἀρ. XXXV.
 ιη' (φ. 93^b). «Εἰς τὴν μονὴν τῶν Ζιπῶν».
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 197 ἀρ. XXXVI.
 Ἄρχ. Χεὶρ πλουτοποιὸς βασιλικῆς ἀξίας.
 ιθ' (φ. 94^a). «Εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ».
 Ἄρχ. Ἴσως θεατὰ φωλεὸν κύκνου βλέπων.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 198 ἀρ. XXXVII.
 κ' (φ. 94^a). Ἄνεπίγραφον.
 Ἄρχ. Πιστὸς βασιλεὺς καὶ θεοῦ πατρὸς λόγος.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 199 ἀρ. XXXVIII.
 κα' (φ. 74^a). «Εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ συντεθὲν νομοκάνονον πρὸς τὸν
 ἁγιώτατον πατριάρχην κῦριν Γεώργιον τὸν Ξιφιλίνον».
 Ἄρχ. Τὰς κανονικὰς εὐσεβεῖς παραδόσεις.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 199 ἀρ. XXXIX.
 κβ' (φ. 64^a). «Εἰς τὸν Αἰθίοπα Μωσῆν λογαριασθέντα καὶ λυπούμενον».
 Ἄρχ. Ἄπασα λοιπὰς λειποθυμίας.
 Ἴδε *Horna* σ. 199 ἀρ. XL.
 κγ' (φ. 94^a). «Εἰς εὐνουχοπουλίδιον ἀρξασθαι μέλλον σχεδογραφίας».
 Ἄρχ. Τὴν κνιδοχοροτόπλουτον.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 200 ἀρ. XLI.
 κδ' (φ. 94^a). «Εἰς νιπτῆρα ἔνδον δημοσιακοῦ λουτροῦ τῆς μονῆς
 τῶν Ὀδηγῶν».
 Ἄρχ. Χεῖρες θεοῦ νίπτουσιν οἰκέτου πόδας.
 Ἴδε *Horna* σ. 200 ἀρ. XLII.

161 (φ. 94^b) Ἀνεπίγραφον ποίημα στίχων 268. πιθανῶς ἀτελής.

Ἄρχ. Ἀπὸ θεοποιήσεως ἐκφυγῶν ζάλη δόθους
καὶ τὴν ἐπαφροίχουσαν ἡλιμὴν πραγμάτων.

Τὸ φ. 96^b ὅλον ἄγραφον.

162 (φ. 97^a) **Νικολίου Καλλικλέους Ἐπιγράμματα**

α' (φ. 97^a). «Εἰς τὸν πέπλον τὸν κρεμασθέντα παρὰ Ἰωάννου σεβαστοῦ τοῦ Ἀρβαντηνοῦ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν Ὁδηγήτριαν τοῦ Καλλικλέους».

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐν Κρακοβίᾳ καθηγητοῦ *Leo Sternbach* ἐν τῇ συγγραφῇ *Nicolai Callielis Carmina*. Ἐν Τόμῳ XXVI *Disertationes philologicae Classis Academiae Literarum Cracoviensis* σ. 325 καὶ ἐν χωριστῷ τεύχει. (Ἐν Κρακοβίᾳ. 1903) σ. 13 ἀρ. XI.

β' (φ. 97^a). «Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος τὴν κοσμηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ ἀνατεθεῖσαν τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος».

Παρὰ *Sternbach* σ. 326 (14) ἀρ. XII.

γ' (φ. 97^b). «Εἰς τὴν σταύρωσιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πέτρου».

Παρὰ *Sternbach* σ. 327 (15) ἀρ. XIII.

δ' (φ. 97^b). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον ἐν λευκῷ λίθῳ τυπωθέντα».

Παρὰ *Sternbach* σ. 320 (8) ἀρ. IV.

ε' (φ. 97^b). «Ἐτεροι».

Παρὰ *Sternbach* σ. 320 (8) ἀρ. V.

ς' (φ. 97^b). «Εἰς τὸν Χριστὸν κοσμηθέντα παρὰ τοῦ κῦρ Ἰσακίου διὰ χρυσοῦ καὶ λίθων».

Παρὰ *Sternbach* σ. 328 (16) ἀρ. XIV.

ζ' (φ. 97^b). «Εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ἱσταμένην ἄνω τοῦ τάφου τοῦ σεβαστοῦ κυροῦ Ἀνδρονίκου».

Παρὰ *Sternbach* σ. 324 (12) ἀρ. VIII.

η' (φ. 98^a). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς ἑπτὰ συνόδους τοῦ Χριστοῦ μέσον ἱσταμένου».

Παρὰ *Sternbach* σ. 329 (17) ἀρ. XV.

θ' (φ. 98^α). «Τοῦ αὐτοῦ Εἰς τὴν Θεοτόκον κοσμηθεῖσαν παρὰ τοῦ βασιλέως».

Παρὰ *Sternbach* σ. 329 (17) ἀρ. XVI.

ι' (φ. 98^β). «Εἰς τὸ καθικίον δεθὲν παρὰ τῆς πορφυρογεννήτου κυρᾶς Εὐδοκίας τῷ πατρὶ αὐτῆς τῷ βασιλεῖ ἡμῶν τῷ ἁγίῳ».

Παρὰ *Sternbach* σ. 331 (19) ἀρ. XVII.

ια' (φ. 98^γ). «Ἐτερον ἀνεπίγραφον εἰς τὸ αὐτό».

Παρὰ *Sternbach* σ. 331 (19) ἀρ. XVIII.

ιβ' (φ. 98^δ). «Τοῦ αὐτοῦ Εἰς τὸν Χριστὸν ἱσταμένον ἐπὶ τῷ τάφῳ ὡς ἐκ προσιώπου ἀμροτέρων τοῦ τε λογοθέτου καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ κυρᾶς Εἰρήνης μετὰ μοναχικοῦ σχήματος ἱσταμένων».

Παρὰ *Sternbach* σ. 332 (20) ἀρ. XX.

ιγ' (φ. 99^α). «Εἰς τὴν Ὁδηγήτριαν τοῦ αὐτοῦ».

Παρὰ *Sternbach* σ. 332 (20) ἀρ. XX.

ιδ' (φ. 99^β). «Τοῦ αὐτοῦ Εἰς τὸν τάφον τοῦ Καματηροῦ λογοθέτου».

Παρὰ *Sternbach* σ. 333 (21) ἀρ. XXI.

ιε' (φ. 99^γ). «Τοῦ αὐτοῦ Εἰς τὴν Δοκσιανὴν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς».

Παρὰ *Sternbach* σ. 334 (22) ἀρ. XXII.

ισ' (φ. 100^α). «Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος τὴν κοσμηθεῖσαν παρὰ τῆς σεβαστῆς κυρᾶς Ἄννης τῆς Δουκαίνης».

Παρὰ *Sternbach* σ. 337 (25) ἀρ. XXIII.

ιζ' (φ. 100^β). «Τοῦ αὐτοῦ Εἰς τὴν ἐν τῷ παλατίῳ δευτέραν παρουσίαν».

Παρὰ *Sternbach* σ. 337 (25) ἀρ. XXIV.

ιη' (φ. 100^γ). «Τοῦ αὐτοῦ Εἰς τὸ χρυσοῦν κουδούκλειον».

Παρὰ *Sternbach* σ. 337 (25) ἀρ. XXV.

ιθ' (φ. 100^δ). «Εἰς τὸν ὀξειόχρυσον πέπλον τὸν κρεμασθέντα ἐν τῇ Ὁδηγήτριᾳ παρὰ τῆς σεβαστῆς κυρᾶς Ἄννης, τῆς συζύγου τοῦ σεβαστοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀρβαντηνοῦ».

Παρὰ *Sternbach* σ. 340 (28) ἀρ. XXVI.

κ' (φ. 100^ε). «Εἰς τὸν σταυρὸν τὸν κοσμηθέντα παρὰ τῆς πορφυρογεννήτου κυρᾶς Εὐδοκίας».

Παρὰ *Sternbach* σ. 319 (7) ἀρ. I.

κα' (φ. 101^α). «Εἰς τὸν τάφον τῆς δασποίνης».

Παρά *Sternbach* σ. 341 (29) ἀρ. XXVII.

κβ' (φ. 101^α). «Εἰς τὰ ῥόδα».

Παρά *Sternbach* σ. 342 (30) ἀρ. XXVIII.

κγ' (φ. 102^α). «Εἰς τὸν Σμυρναῖον ἐκφράσαντα τὸν τελευτήσαντα υἱὸν τοῦ πρωτοστράτορος».

Παρά *Sternbach* σ. 347 (35) ἀρ. XXIX.

κδ' (φ. 102^α). «Οἱ παρόντες στίχοι ὑγιαίνοντος τῆ τοῦ θεοῦ χάριτι τοῦ κραταιοῦ καὶ ἀγίου ἡμῶν αὐθέντου καὶ βασιλέως Ἰωάννου παρφυρογενήτου τοῦ Κομνηνοῦ ἐγένοντο κατ' ἐντολὴν ἐκείνου ὡς ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ γραφησόμενοι».

Παρά *Sternbach* σ. 348 (36) ἀρ. XXX.

163 (φ. 103^β). «Τοῦ Προδρόμου Εἰς εἰκόνα ἔχουσαν τὸν Χριστὸν ἱστορημένον». Στίχοι 30.

*Ἀρχ. Ἐν ἡ θεία χεὶρ οἶδε καὶ τύπους γράφειν
ἢ πρὶν βροτοὺς γράψασα πλαστικοῖς νόμοις.

Τίτλ. φρουρῶν τὰ τέκνα, τὴν τεκοῦσαν συσκέπων,
τὴν ἀπὸ Δουκῶν ἰκέτιν σου Μαρίαν,
καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀξιῶν κληρουχίας.

164 (φ. 103^β). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς ἀνθρακα ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κανικλείου». Στίχοι 42.

*Ἀρχ. Ἐκουσον ἀνθραξ τοῦ βασιλείου στέφους
καὶ λαμπροφανὲς ὄμμα τῆς γερουσίας.

φ. 104^α Τίτλ. Ἐδ' ἐκριπισθεὶς τῶν φιλοίκτων ἀνθράκων
τοὺς μὲν ῥιπίζοι, τοὺς δ' ἐμοὺς σθεννὺς ψθάνοι.

165 (φ. 104^α). «Τοῦ αὐτοῦ Εἰς ἰγχείριον τῆς Ὁδηγητρίας». Στίχοι 17.

*Ἀρχ. Ἐνδον μὲν ἡ σὴ πᾶσα δόξα, Παρθένε.

166 (φ. 104^α). «Εἰς τὸν Κυριακὸν καὶ Θεόδωρον τοὺς θυμελικοὺς ἀποκαρέντας».

Ἔχει ὅλον ᾠδὴ·

Οἱ πάλαι πρὶν τέρψαστες ἡμᾶς ἐν βίῳ
φυγῇ βίου τέρπουσι νῦν θεὸν λόγον.

167 (φ. 104^τ). [Χριστοφόρου τοῦ Μιτυληναίου] «Εἰς τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς τοῦ Μανουήλ».

Ἄρχ. Αὐτοὶ λαλεῖτε πῶς καλεῖν ὑμᾶς δεόν.

Ἐκδιδουαίνον παρὰ Kurtz Die Gedichte des Christophorus Mitylenaeos σ. 82 ἀρ. 120.

168 (φ. 104^α). [Τοῦ αὐτοῦ]. Εἰς τὸν ἅγιον Ἰακώβ τὸν Πέρσην.
φ. 104^ε. Ἄρχ. Καὶ τῶν μελῶν ἐν, μάρτυς, εἰ πέπονθέ σοι.
Παρὰ Kurtz σ. 82 ἀρ. 121.

169 (φ. 104^β). [Τοῦ αὐτοῦ]. «Εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ».

Ἄρχ. Ποίμνης βροτείας τὸν καλὸν σε ποιμένα.

Παρὰ Kurtz σ. 86 ἀρ. 123.

170 (φ. 104^δ). [Τοῦ αὐτοῦ]. «Εἰς τὸν μύρμηκα».

Ὁ πρῶτος καὶ ὁ τρίτος στίχος ἀφανεῖς κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἄρχ. Τὸν νοῦν ὁ μύρμηξ, τὸ βραχὺ ζῶον, μέγας.

Παρὰ Kurtz σ. 87 ἀρ. 125.

171 (σ. 104^δ). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν Ἀνάληψιν».

Ἄρχ. Ἐκ γῆς ἀπαίρεις εὖ τοὺς τῆς γῆς θεῖς λίαν.

Παρὰ Kurtz σ. 87 ἀρ. 126

172 (φ. 104^ε). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν ἐξωνηθέντα βόλον τοῦ δικτύου παρ' αὐτοῦ».

Ἄρχ. Ἀναπλέων χθὲς πρὸς τὴν Προποντίδα.

Παρὰ Kurtz σ. 87 ἀρ. 127.

173 (φ. 104^ε). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τινὰ εἰπόντα βδελύττεσθαι τὰ πηλὰ καὶ δια τοῦτο τῆς οἰκίας μὴ ἀπιέναι».

Ἄρχ. Πηλὸν βδελύττη καὶ μένεις ἔνδον δόμου.

Παρὰ Kurtz σ. 90 ἀρ. 132.

174 (φ. 104^α). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν κατορύττοντα τὸ χρυσίον πλούσιον».

*Ἀρχ. Πρὸς [μν]ᾶς κεχηνῶς ὡς γαλή τις πρὸς στέαρ.
Παρά Kurtz σ. 91 ἀρ. 134.

175 (φ. 104^β). *Ἀνεπίγραφον εἰς ἀγίαν Βαρβάραν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. *Ἀστοργε πάτερ Βαρβάραν τεμῶν ξίφει.

176 (φ. 104^β). *Ἔτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. Σὺ μὲν τὸ πῦρ Ἡφαιστον ἐξυμνῶν λέγεις.

177 (φ. 104^β). *Ἔτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. *Ὠφθης μισαρὸς αὐτόχειρ πατὴρ τέκνου.

178 (φ. 104^β). *Ἔτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. Ἦν ἄν τὸ κρεῖττον εἰ πατὴρ ἄλλος φθάσας.

179 (φ. 104^β). *Ἔτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. Βλέπων φλέγον πῦρ πατέρα παιδοκτόνον.

180 (φ. 104^β). *Ἔτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. Οὐχ ὡς μελίσσης, ὡς δὲ κηφῆνος γόνος.

181 (φ. 104^β). *Ἔτερον εἰς τὴν αὐτήν.

*Ἐχει ὄλον ὧδε·

Τί καὶ πάλιν πῦρ οὐρανὸς κάτω βρέχει;

.... ὧδε μὴ θεοῦ θυμὸν πάλ'....

ναὶ πρῶτον ἅμα καὶ μόνον πατὴρ τέκνον

.... σφραγίδα δεσποτικὴν ταννύει,

Αἰγυπτίων θε τοῦτον ὡς κληματίδα

θεὸς κεραυνοῖ τ. . . καρπὸν . . . φλέγει.

Φθάνει γὰρ αὐτὸς ἐκτεμῶν τοῦτον ξίφει.

182 (φ. 105^α). «Ἐπὶ εἰκονίσματι τῆς Θεοτόκου ἄνωθεν πύλης μοναστηρίου». Στίχοι 22.

Ἄρχ. Ἦνπερ προσεΐδεν ὁ προφητεῖων πύλιν
κεκλεισμένην μὲν· παρθένος γὰρ ἦς πάρος.

183-211 (φ. 105^β). Ἐπιγράμματα τρίστιχα.

α') «Εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων». Ἐχει ὅλον ὧδε·
Νύμφη προέρχου· φωσφορεῖτε παρθένοι·
σδέσον, Προφήτα, τῆς σκιᾶς τὴν λυχνίαν.
Φωτὸς γὰρ ἀντεισῆλθεν ἰδοῦ λυχνία.

β') «Εἰς τὸν Χαιρετισμόν». — γ') «Εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν». —
δ') «Εἰς τὴν Ἰσακπαντήν». — ε') «Εἰς τὴν βάπτισιν». — ς') «Εἰς
τὴν Μεταμόρφωσιν». — ζ') «Εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου». —
η') «Εἰς τὴν Βασιφόρον». — θ') «Εἰς τὸν δεῖπνον». — ι') «Εἰς τὸν
καπτήρα». — ια') «Εἰς τὴν προσιυχὴν». — ιβ') «Εἰς τὴν προδο-
σίαν». — ιγ') «Εἰς τὸν Χριστὸν ἐλκόμενον ἐπὶ τῷ σταυρωθῆναι». —
ιδ') «Εἰς τὴν Σταύρωσιν». — ιε') «Εἰς τὴν ἀποκαθήλωσιν». — φ. 106^α
ις') «Εἰς τὸν ἐνταφιασμόν». — ιζ') «Εἰς τὴν Ἀνάστασιν». —
ιη') «Εἰς τὴν Ἀνάληψιν». — ιθ') «Εἰς τὴν Πεντηκοστὴν».

212 (φ. 106^α). «Εἰς τὴν κοίμησιν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου». Στίχοι 4.

213 (φ. 106^α). «Εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ εἰκονισθέντα ἐν
τῷ προπυλαίῳ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τοῦ ἐξωθεν τοῦ κάστρου Τριαδίτης,
παρὰ τοῦ σεβαστοῦ καὶ μεγάλου ἑταιρειάρχου κυροῦ Γεωργίου τοῦ
Παλαιολόγου ἐνθα συνεικονίσθη αὐτῶς τε καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ σεβα-
στός κῆρ Ἀλέξιος».

Ἐχει ὅλον ὧδε·

Ὡς πρὶν Μανουὲ συλλαλοῦντά σε βλέπω
Σαμψὼν τε πατὴρ γίνεται¹ παρ' ἐλπίδα
ἀνθρωπομόρφως, ἀγγελόπρωτε, γράφων
σὲ πνεῦμα καὶ πατὴρ καὶ πτερωτὲ τὴν φύσιν.

5 Σὺ δ' ἀλλὰ ταῖς πτέρυξι πατρὶ συσκέποις
Ἀλέξιόν μου τὸ γλυκύτατον τέκνον.
Αἰτῶ σεβαστὸς ταῦτα Παλαιολόγος
Γεώργιος, ὁὸς μέγας ἑταιρειάρχης
Κομνηνοδουκῶν βλαστὸς ἀνακτεγγόνων.

ἔ
ἰ